

¹⁰Jézus halálát mindenkor testiünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testiünkben. ¹¹Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testiünkben. ¹²Azért a halál bennünk végzi munkáját, az élet pedig bennetek. ¹³Mivel pedig a hitnek ugyanaz a Lelke van bennünk, ahogyan meg van írva: „Hittem, azért szóltam”, mi is hiszünk, és azért szólunk. ¹⁴Mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt, és maga elé állít veletek együtt.

Kedves Testvéreim!

József Attila búskomor versében az életet kívánja.

HYMNUS AZ ÉLETHEZ

Pharaó, Élet, örök Nagyúr!
Egy rabszolgád fohászkodik hozzád -
Bocsáss, ha szava átokba fül.

Örök piramis-bábelt rakunk,
Csókokkal tapasztjuk, aggyal vakoljuk,
S italod vérünk, mámorunk.

Jaj, érte csak én káromollak,
Bús proletárod - ó nyomorult Élet!
Mások vígan vásárnapolnak.

De nem bánom, víg vígan fusson,
Én erős karral kicsikarom tőled
Csakazértis az ősi jussom.

Élet, Élet, nyögve kívánlak
És öblös mellet hymnusodat zengem,
Futottam már, de most kívárlak.

Jöttem hozzád - most még bilincsel:
Ó, hogyha néha riadok is tőled -
Nagyuram, Élet ne taszíts el!

A költő, akinek születésnapján, a mai napon ünnepeljük a költészet napját, amikor ezt a verset írta még csak 17 éves. Tele kellene lennie étellel, vágyakkal, álmokkal. De a versből már felsejlik, az a 15 évvel későbbi sors, amiről tudjuk, hogy maga rendelkezett. Nem tudott tovább küzdeni, ha az ő szavaival fogalmazzuk, akkor az Élet eltaszította őt, és győzött a halál. Pedig a megoldás egy karnyújtásnyira lett volna, sőt ő maga is látta, még, ha nem is tudta, de azért sejtette, ahogyan a versben is előkerülnek a „vásárnapoló víg” emberek.

A költő küzdelme az étellel, a kihívások, nehézségek, a feldolgozatlan gyermekkor, azok a kudarcok, amelyek József Attilát érték reménytelenséghez, és az élet eldobásához vezeték őt, így nem biztos, hogy a „nép tanítómesterétől” kell az életről tanulnunk. Mindenesetre az biztos, hogy sokak küzdelmét jeleníti meg verseiben. Olyan küzdelmeket, amelyeket napról napra átélünk. Mi is az élet, mi az élet értelme, merre tart az ember? Alapvető kérdések, olyan kérdések, amelyekkel minden ember kénytelen szembesülni. Lehet, hogy most – a járvány miatt – talán olyanok is, akik eddig homokba dugták a fejüket, és a carpe diem jelszava alatt, nem foglalkoztak élet és halál kérdésével.

Pál apostol a korinthusi gyülekezetnek írt második levelében előveszi ezt a témát, talán éppen azért, mert azt látja, hogy fontos erről beszélni, a keresztyén emberrel kapcsolatban, főleg akkor, amikor irreális elvárásokat fogalmaznak meg egyesek.

Mik voltak ezek az életidegen elvárások? Az, hogy a hívő embert nem érheti semmi baj. Hogy aki Jézusban hisz, azt egy különleges védőburok veszi körül, és senki és semmi nem érthet neki. Különleges védelemben részesül, és elkerüli minden betegség, nem érheti baleset sem őt, sem a családját.

És bár a Bibliában nem az áll, hogy akik Istent szeretik, azokat minden baj elkerül, hanem az, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra szolgál, de azért valljuk be, ki ne imádkozott volna már azért, hogy ne történjen semmi baj, hogy minden rendben menjen, hogy sikerüljünk valami, amit elterveztünk, hogy elkerüljön a betegség, de legalább a fájdalom...

És ez jól mutatja emberségünk, és azt, hogy mire is vágyunk. De Isten jól tudja és jól látja ezt, és ezzel semmi baj sincs. Nézzünk csak az oltárképünkre: Jézus imádkozik a Gecsemáné-kertben, és eszünkbe juthat, amikor azt kéri: Atyám vedd el tőlem ezt a keserű poharat – mert nem akarja a szenvedést, nem vágyik arra, aminek tudatában van, hogy történni fog. Csakhogy Jézus hozzáteszi: de ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied. Ez a fajta gondolkodás egy új gondolkodás. Amikor nem az étellel akar megküzdeni – ahogy a költő – hanem rábízta az életét arra, akinek a „gondolatai nem a mi gondolataink és akinek az útjai nem a mi utaink.”

Jézus szenvedése, kereszthalála és feltámadása Isten világmegmentő tervének része volt.

Hogy mit is tehet egy ember, ennek szemléletes példája volt a két hete a Szuezi-csatornába szorult szállítóhajó esete, ahol természetesen a kapitány felelősségét is vizsgálják. A világ gazdaságában óriási

károkat okozó, óránként 400 millió dollár veszteséget jelentő baleset mindenkire hatással van, ha másért nem a benzinárak emelkedésén ez is látszik. De most nem a részletekben van a lényeg. A hajó eltorlaszolta az utat. Egy ember, az első ember bűne eltorlaszolta az Istenhez vezető utat. Ez az út eleve egy szoros út volt, egy keskeny ösvény, de ez az akadály a bűn megállított mindenkit, aki át akart volna kelni. Egészen addig, amíg ezt az akadályt el nem távolították az útból. Ezt tette Jézus húsvétkor. Legyőzte a halálát, szabaddá tette az utat. Ő egyedül. *Egy ember által jött a halál, egy ember által jött a halottak feltámadása is* írja egy másik helyen szintén a Korinthusiaknak Pál.

Most pedig továbbmegy. És ezt mondja el, hogy bár az út nyitva áll, de attól még a szoroson át kell kelni. Attól még nem lesz könnyebb az út, attól még ugyanúgy szükség van térképre, navigációra, segítségre. Mert jöhet egy-egy vihar, hibák mindig lesznek, és a szoroson való átkelés nem egy egyszerű dolog.

De van segítség!

¹⁰*Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben.* Pál ezzel a mondattal egy gondolatmenetet zár le, amelyben tulajdonképpen saját magáról beszél. Arról, hogy mennyi szenvedést, mennyi megpróbáltatást kellett kiállnia, neki, magának azért, hogy az evangéliumot hirdesse. Mondhatjuk azt, hogy nem kérte ezt, nem ő választotta, de amit elmond az nem panasz, hanem örömmel adja át, hogy bár fájnak a sebek – hogy megkövezték, hogy megkorbácsolták, hogy többször súlyosan bántalmazták – de a fájdalomnál nagyobb az az öröm, hogy Isten igazságát hirdetheti. Hogy van út, nyitva áll az út az Isten felé. Hogy nem reménytelen az élet, hogy bár *életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért*, - tehát folyamatos életveszélynek van kitéve – de mindez azért, *hogy Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben.* ¹²*Azért a halál bennünk végzi munkáját, az élet pedig bennetek.*

Tehát Pál és a több tanítvány szenvedéseinek értelme és haszna az evangélium hirdetése.

De ezek az idők már elmúltak, mondhatjuk erre. Mondhatjuk, valóban nincs itt Pál és a többi apostol – de ha megnézzük azt, hogy Jézus miket mondott az őt követőkkel kapcsolatban, akkor azt látjuk, hogy a szenvedésektől, nehézségektől, megpróbáltatásoktól, tövisektől mentes élet ezek között sehol sem szerepelt. Ellenben elhangzik Jézustól ilyen: aki utánam akar jönni, vegye fel a keresztyét és kövessen engem.

Quasi modo geniti – latinul így nevezzük ezt a mai vasárnapot. Mint újszülött csecsemők, az igének tiszta tejét kívánjátok, hogy azon növekedjete fel az üdvösségre. – mint a csecsemők... írja Péter apostol, és valóban azt kívánjuk, hogy így hordozzon bennünket az Isten. De Péter levele is azzal folytatódik, hogy biztatja, bátorítja, erősíti azokat, akik üldözéseket szenvednek, akiket a hitük miatt bántanak. Mert bár újszülött csecsemőként az ige tiszta teje adatik számunkra, de ezért meg kell küzdenünk.

Kiskutyákat láttam néhány naponan ahogy azon versenyeztek, hogy ezt az anyatejet hogyan kapják meg. Hogy ki férjen oda, játékos küzdelem volt, de mégis küzdelem. Ezt nem spórolhatjuk meg. Az élet sosem lesz egyszerű. Most azt éljük, hogy korlátok közé vagyunk szorítva, mert ki kellett lépnünk a megszokottból. De megtaníthat bennünket ez az időszak arra, hogy a megszokott nem mindig a jó. Hogy vannak dolgok, amiket csak akkor lehetnek a miénk, ha kilépünk a komfortzónából. Ez nem biztos, hogy biztatóan hangzik, de felkészít arra, hogy meglássuk, az élet öröme csak akkor lesz a miénk, ha rá tudjuk bízni magunkat arra az Istenre, *aki feltámasztotta az Úr Jézust*, tudva azt, hogy *Ő Jézussal együtt minket is feltámaszt, és maga elé állít veletek együtt.*

József Attila harcolt az Életért, de ezt a harcot elveszítette.

Mi már tudjuk, hogy az Életért nem harcolni kell, mert azt a harcot már megívta helyettünk Jézus. Így az élet nehézségei számunkra mást jelentenek. Még hozzá lehetőséget a tanúságtételre, lehetőséget arra, hogy elmondjuk és hirdessük ebben a világban – bár lehet, hogy beteg vagyok, lehet, hogy engem sem kerül el a covid, lehet, hogy én is elvesztem a munkámat, én is élek át veszteségeket, sőt az én szeretteim is meghalnak, és is sírok és gyászolok, de olyan támaszom van, akire mindig, és minden körülmények között számíthatok. Aki nem eltorlaszolja, hanem megnyitja előttem az utat, és átvezet a szoros kapukon, még hozzá úgy, hogy az Ige tiszta, tápláló tejét kínálja. A Szentírás szaván keresztül életet. Isten éltesse! Mivel több születésnap, névnap is van mostanában a családban, így gyakran elhangzó jókívánság ez. Isten éltesse! Igen, ő úgy életet, hogy Lelkével vigasztal, igéjével táplál, és reménységgel ajándékoz meg. Emlékeztet a születésünkre. Nem arra, amikor világra jöttünk, hanem arra, amikor új emberré lettünk, amikortól már nem magányosan – mint a költő – hanem a megváltottak közösségében – a vasárnaplók víg tömegében járunk.

Isten éltesse, az új életben, megpróbáltatások között is örömben! Ámen.